

Forstentomologiske Meddelelser.

Under dette Navn har jeg med Redaktionens Tilladelse tænkt mig her i dette Tidsskrift at fremsætte en Række Meddelelser om de Erfaringer, jeg har gjort og fremtidig maatte gøre over Forstinsjekternes Udvikling, Forekomst og Optræden her i Landet og da navnlig i Snyllets Plantager, samt hvilke Midler, der maatte kunne anvendes mod Insekternes Udbredelse, saavel som om Resultaterne af de Klætningsforsøg, jeg aarlig foretager i mit Klættehus. Da jeg her saagodt som alene har for Øje fortløbende at meddele, hvad jeg selv seer og erfarer eller høist, hvad jeg kan høre fra paalidelige Sagttagere andetsteds, ville Meddelelserne altsaa rette sig efter det foreliggende Materiale, og man maa derfor ikke vente en systematisk ordnet Fremstilling. En saadan maa søges i større eller mindre Værker eller Haandbøger om dette Emne. *)

Man vil af nedenstaaende Klætningsforsøg med *L. Buoliana* se, at Snyltehvepserne (*Ichneumon*) spille en stor Rolle, og det er ikke alene overfor dette Insekt, men overalt. Derfor maa vi imidlertid ikke lægge Hænderne i Skjød og tænke,

*) Maa jeg benytte Lejligheden til at opfordre Dhr. Skovejere og Forstmænd, der maatte interessere sig for denne Sags Fremme, til at bidrage Deres dertil, ved at sende mig angrebne Skud, Ørene, Træstykker etc. til Optagning i Klættehuset. —

„ja saa hjælper Naturen jo sig selv, naar der er saadan et Politiet i Naturen, saa lad det om Røsten“, — men ligesom Politiet i den store folkerige Stad Intet kan udrette under et Opløb, naar Publikum ikke hjælper eller moralsk understøtter det, saaledes kunne vi heller ikke forlange, at Politiet i Naturen, som er beregnet paa normale Forhold, om det end i enkelte Tilfælde bliver forstærket, skal udrette Alt under saa unaturlige Forhold, som vi selv have fremtroungt ved ensidigt at dyrke en enkelt Plante i Mængde, hvorved man bidrager til at formere de Insekters Antal, der leve paa denne Plante. Vi kunne da hjælpe dels ved at frede om de nyttige Dyr (men derfor maa vi kjende disse fra de skadelige *) — de bære og saa deres Uniform som Politiet i Stæderne), dels ved at efterstræbe de skadelige Dyr, og, for at kunne udrette Noget i denne Henseende, maa vi studere deres Livs- og Udviklingshistorie.

Seg er ingenlunde blind for, at mange af de anbefalede Midler mod Insekterne dels ere vanskelige at udføre dels ligefrem Palliativmidler, men mange kunne virkelig meget godt udføres, om ogsaa de synes uoverkommelige, naar de blot anvendes itide, og dernæst er der ingen Tvivl om, at et nærmere Kjendskab til Insekternes Levemaade vil lære os flere og bedre Midler. Vi have jo f. Ex. et aldeles analogt Tilfælde i en af Menneskets Sygdomme, nemlig Fnat, — tidligere var den Kur, Patienten maatte underkaste sig, næsten værre end Sygdommen, og det varede syv lange og syv brede, inden han kom sig, — saasnart det opdagedes, at det var en Midde, der frembragte Sygdommen, og man lærte dens Udviklingshistorie at kjende, ja saa var det en let Sag at modarbejde den. Det er saa at sige en Fnat sygdom, Træerne lide af ved et Insektangreb. Smitten — Insekterne og deres Yngel — breder sig mere og mere, og det er øjensynligt, at det ikke nytter os at smage paa Jorden eller lugte til Binden, medens Insekterne rolig fort-

*) En lille Anvisning hertil har jeg meddelt i dette Tidsskrift 2de Bind 7de Sæfte.

sætte deres Ødelæggelsesværk, — nej her have vi kun Brug for den ene Sands — Synet.

Kjendskab til Udviklingshistorien er som sagt vigtig overfor alle Insekter, men ikke mindst overfor dem med fleraarig Udvikling f. Ex. Oldenborren. Dens Larver udvikles i Slutningen af Flyveaaret, begynde først ret at æde i det andet Aar, og den største Skade forarsage de selvfølgelig i det sidste Aar (det 4de) paa Grund af deres Størrelse. I det 4de Aar forpuppe de sig i Juni eller Juli Maaned, og deres skadelige Virksomhed er hermed affluttet. *) Skulle vi nu tilplante et Stykke Jord, hvori vi vide, at der er Oldenborrelarver i større Mængde, saa maa den, der bearbejder Jorden i Vinterens Løb naturligtvis have Tilhold om at dræbe alle Larver, han træffer paa, men ikke nok hermed. Vi maa staffe os Underretning om, naar det sidste Flyveaar indtraf der paa Stedet (det er forskjelligt i de forskjellige Egne). Nu antager jeg f. Ex., at det var 1871. Vi vide da efter Udviklingshistorien, at Larverne ere fuldvorne i Foraaret 1874 og at Flyveaaret vil blive 1875; de vilde da ødelægge forfærdeligt blandt de unge Planter, vi plante i Foraaret 1874, men i Juli forpuppe de sig, — lad os saa blot vente med Plantningen det halve Aar, indtil Efteraaret 1874. De to første Aar vilde de smaa Larver ikke kunne ødelægge saa særdeles meget, og naar Larverne ere voksne 1877, ere Planterne allerede 6 à 7 Aar gamle og have staaet i 2 Sommer paa Plantestedet; de taale da langt bedre et Angreb, end de vilde have gjort i Foraaret 1874. Dette er ikke et Tankeexperiment, jeg her fremsætter, jeg har seet det samme i Praxis og nævner det blot som et Exempel blandt mange. **)

*) Det vilde have været heldigt, om Oversætteren af Holmgrens „Nyttiga och skadliga Insekterna“ havde fulgt Dr. Bergsø (hvis fortrinlige lille Skrift om Oldenborrenes Naturhistorie han anbefaler) et Skridt videre, end han har gjort. Han vilde da have undgaaet at oversføre paa dansk Grund den indtil Trivialitet gjentagne fejlagtige Historie, om at Oldenborrelarverne leve af Gjødning.

**) Er det et Spørre gravet eller kulegravet Stykke, man vil tilplante i Flyveaaret, da tilsaas det rettest med en Sæd, der allerede vil

Det er imidlertid ikke nok, at vi paa enhver Maade søge at formindste den Skade, et forhaandenværende Insektangreb kan foraarsage, vi bør frem for alt sørge for, at det ikke kan komme saa vidt, at Skaden bevirkes, thi er et større Insektangreb først indtruffet, staa vi i mange Tilfælde magtesløse overfor det.

Jeg tænker ikke alene paa forebyggende Midler, men paa et stadigt Tilsyn med Skoven i Retning af det Insektiliv, der rører sig i den; men vi komme da igjen til Udviklingshistorien og navnlig da til den Maade, hvorpaa et begyndende Angreb erkjendes paa Træernes Tilstand. Har man først lidt Øvelse i at se dette, da opdager man i de fleste Tilfælde let, at der er Noget ivejen, og efter den Maade hvorpaa Bevøringens abnorme Tilstand viser sig, veed man da med hvilket Insekt man har at gjøre.

Nu ville Mange vel synes, at Skovdyrkeren ingenlunde har Tid til Sigt, — jeg mener jo! En Skov af nogen Betydning er sjelden overladt til een Mand's Tilsyn. Det er ialmindelighed een Mand's Bestilling at styre Driften af Skoven, en andens eller andres at føre det umiddelbare Politiofsyn, og ligesaa vel som man har Øje med de Skovtyper, der bortføre Træet, bør man have Øje med dem, der ødelægge det „paa Roden“, tilmed da disse ubemærkede kunne ødelægge mange Gange mere end hine. Naar Bedkommende blive opmærksomme paa den Maade, hvorpaa Insekterne angribe, og lægge Mærke til, hvorledes Træerne lide af de forskjellige Angreb, behøves der virkelig ikke videnskabelige Forkundskaber til at føre et saadant Tilsyn, — man behøver ikke hertil at vide, om det Insekt hedder *Pissodes pini* eller *Hylobius abietis*, ligesaa lidt som man forlanger en Skovthys Døbeseddel, før man tager ham i Nakken og trækker af med ham. Kjender en Opsynsmand ikke Navnet paa en Snudebille, gjør det Intet til Sagen, om han kalder den „den brune langnæsede Djævel“, — noget Egnende vilde han kalde den Skovthys, hvis Navn han ikke kjendte.

dække Jorden, naar Oldenborrene aflægge Æg. De undgaa da et saadant Stykke Jord (Ratzeburg).

Sagen er, at han skal vide, hvor den har sin Gang, hvorledes den virker, hvorledes den seer ud, og om den er tilstede. — Dernæst er Meningen ikke med et saadan stadigt Tilsyn fra den Kant, at hver Plante eller Træ skal iagttages nøje. Ved et Angreb viser der sig nemlig Tegn paa hele Træets eller Bevogningens Væxt og Ydre, som strax falde den øvede Jagttager i Øjet, endogsaa paa længere Afstand, og mærkes først saadanne Tegn, ja da maa et nærmere Eftersyn følge; — hertil ere Forkundskaber imidlertid ønskelige. Paa de fleste større Skovdistrikter findes desuden unge Menneſker, Elever. Disse Folk have ialmindelighed en herlig Tid tilovers, der som oftest anvendes til Jagt eller anden glad Forlystelse. Naa, — der fordres jo Jagtlærebrev af dem, saa Jagten skal jo kjendes, men alligevel have de dog Tid nok, og i alle Tilfælde kan et Insekttilsyn godt forenes med Jagten. Kunde det ikke være en Fornøjelse for saadan et ungt Menneſke at tage sin Pibe i Munden (og for paakommende Tilfælde Bøssen over Rakken) og saa gaa omkring i Skoven eller Plantagen, have Øjnene godt med sig, lægge Mærke til hver Bevognings Udseende og til hver Forandring heri; tilmed vilde det jo ogsaa være til Nytte for ham selv, om han tillige satte sig lidt nøjere ind i Forstentomologien ved at studere den theoretisk ved Siden af den Praxis, han fik ved Tilsynet.*)

Endmere vilde det vel opfordre til et grundigt Eftersyn, naar man engang kom saavidt, at der i ethvert velordnet Skovbrugs Regnskab fandtes en Konto for Udgifter til Forebyggelse og Formindstelse af Insektskade. Det forebyggende Tilsyn tænker jeg mig naturligvis ikke betalt med Dagløn, saa vilde der kunne komme vel mange Spadsereture paa Regning, men f. Ex. ved en Douceur for Opdagelse af et virkelig farligt Angreb; — naa, dette skal jeg ikke her videre gaa

*) Til et saadant Studium kan anbefales Ratsburgs: „Die Waldverderber und ihre Feinde“ (helst Udgaven fra 1869), der er forsynet med fortrinlige Afbildninger.

ind paa end ved blot at antyde, at en Spore rimeligvis vilde kunne gjøre Nytte. —

I dette Tidsskrifts 7de Bind 1ste Hefte omtalte jeg, at Tortrix Vuoliana var en meget farlig Fjende af Fyrren. I dette Foraar har den været tilstede i uhyre Mængde i Plantagerne overalt i Sylland, uafseet om Plantningen stod kraftig eller ikke. Endog paa Fyr i 45 Aars Alder har jeg seet den i større Antal. Jeg modtog angrebne Skud fra forskjellige Plantager, og Udflækningen samt Dissektion af Larverne gav følgende Resultater:

Fra Husby Plantage gav 214 angrebne Skud 180 Tortrix Vuoliana og 34 Schneumonier. *)

Fra Høborg Plantage gav 374 angrebne Skud 216 Tortrix Vuoliana og 158 Schneumonier.

Fra Aalbykke Planteskole gav 199 angrebne Skud 100 Tortrix Vuoliana og 99 Schneumonier.

Larven til Tortrix Vuoliana begyndte at forpuppe sig først i Juni i det Frie (i Klækket huset lidt før). Sommerfuglen begyndte at komme ud i Slutningen af Juni. Mine Exemplarer variere fra 6 til 12" Længde.

De første Schneumonier udkom i Slutningen af Juli; — Larverne havde begyndt at indspinde sig først i Juli inden i Tortrixlarverne, som de fuldstændig fyldte. **)

Der fandtes kun een i hver angreben Larve.

Hunnerne udkom senere end Hannerne.

Disse Snyltehepser tilhøre en meget talrig Familie af de Aarevingede (Pezozata), som lægge deres Æg enten i andre Insekters Æg, Larver, Pupper eller, hvad sjældnere er Tilfæl-

*) De fremkomne Schneumonier vare følgende af Gruppen Schneumonies: 13 Pachymerus vulnerator (Pnz), 90 Cremastus interruptor, (Gravh). 5 Campoplex albidus (Gravh).

Af Gruppen Braconides: Ichneus obsurator (Wesmael). Fra Husby ndflækkedes ikke andre end denne sidste.

**) Måbner man et Fyrreskud paa den Tid, og det træffer sig, at en Schneumoniarve har ødelagt Tortrixlarven, da seer man kun Coconen sidde i Skuddet. Den er mørkere eller lysere graa, cylindrisk.

det, i selve Insektet. De ere forsynede med en Eglægningsbraad, der varierer i Længde efter det Dyrs Opholdssted, hvorpaa Schneumonerne skulle aflægge Egget. Saaledes have de, der lægge Eg paa vedborende Larver, en lang Braad, og de, der aflægge dem paa fritlevende korthaarede Larver, en kort. De adstille sig fra de skadelige Træhvepser (Sirex) og Bladhvepser (Tenthredo) ved en saakaldet stillet Bagkrop. Dette Udtryk er imidlertid ikke korrekt. Sagen er den, at naar Bagkroppen saaledes tilsyneladende fjerner sig fra Bryststykket, da efterlader den sit første Segment (segmentum mediale) hængende ved Brystet foran Stilken*), saa at Brystet synes at være længere end det er. Derimod have Bryst og Bagkrop hos Sirex — og Tenthredoslægterne omtrent samme Tykkelse overalt.

Naar Snyltehvepserne lægge Eg i andre Insekters Eg, da ødelægges dette fuldstændigt; naar derimod Egget lægges i en Larve, da indspinder Hvepselarven sig oftest i Larven, men undertiden gnaver den sig ud af Larven og indspinder sig til Forpupning andetsteds. Nogle (af Slægten *Microgaster*) indspinde sig i smaa hvide Coconer, som hænge i Klumper ved Græsstraa eller deslige, saa de ligne en Samling af Edderkoppeæg, med hvilke de ogsaa af Nogle ere forveklede, idet man antog, at det var Edderkoppeæg, der vare stukne af *Microgaster*. Andre følge med fra Larven i Puppen og udvikle sig da der. De leve kun af Væsker i den anden Larve, og derfor kan denne leve frist væk, til Hvepselarven bliver saa stor, at den trykker de ædlere Dele. Hvad enten Hvepselarven nu gnaver sig ud eller ikke, saa er Resultatet altid det, at den angrebne Larve ikke naaer til den sidste Forvandling, saavel naar den har været angrebet af een, som naar den har hufet flere Larver i sig. Hvepselarverne undergaa flere betydelige Forandringer ved de forskjellige Hudskiftninger, men den fuldvogne Larve er en hvid fodløs Maddike**)

*) Denne Stil kan være længere eller kortere, undertiden saa kort, at Bagkroppen synes kun at være befæstet ved et Punkt.

***) Saadanne forskjellige Former kunne sees afsbildede i Solingrens

Den udmærkede tyske Entomolog Kageburg, Professor ved Forstakademiet i Neustadt-Eberswalde, som specielt har behandlet Forstinsjekterne og de Schneumoner, der udvikles i disse, har opstillet en Theori, den saakaldte Sygdomstheori, som jeg ikke kan undlade at omtale her, da der vistnok kan rejses stærk Tvivl om dens Rigtighed, og da det er et vigtigt Spørgsmaal, om han har Ret eller ikke.

Theorien er den, at Schneumonerne kun skulde stifke de svage og sygelige Insektlarver og altsaa ikke være en medvirkende Aarsag til et større Insektangrebs Standsning, men kun formeres saa stærkt paa Grund af, at Larverne blive angrebne af en Sygdom, der loffede Schneumonerne til. Man seer let, at holder denne Theori stik, saa spille Schneumonerne en temmelig underordnet Rolle i Naturen, hvorimod man ellers antager, at de ere de bedste Allierede, man har ved et Insektangreb.

Mine Undersøgelser af Tortrixlarverne modbevise Theorien for deres Vedkommende. Jeg fulgte deres Udvikling fra først i Maj Maaned. I Begyndelsen vare stadig de største og velnærede Larver angrebne, og i de mindste Larver fandt jeg ingen Hvepselarver. Fra Midten af Juni vare de fleste Tortrixlarver forpuppede. De, der vare tilbage, vare smaa og alle angrebne, — men vel at mærke, de vare ikke stukne siden Maj Maaned, da det var den samme Larve, jeg fandt i dem som i de andre; de vare stukne som de andre, medens de vare store, og først senere bleve de forsatte i Bærten paa Grund af Angrebet og kunde ikke naa Forpupning.

En anden Tortrix, nemlig *T. resinana*, har jeg fundet i Mængde i enkelte Plantager. Den er ikke saa farlig. Den danner Galler af Harpix saa store som en lille Baldnød omkring en Gren. Ofte gaaer denne Gren ud udenfor Gallen, men det er stadig Sidegrene og som oftest paa mindre kraftige Træer. Jeg fandt den

Bærk: „De nyttige og skadelige Insekter“. I den danske Oversættelse staaer under Tegningerne; „Larver af forskjellige Snyltehvepser“ — det er imidlertid en og samme Larve i forskjellige Stadier (en *Anomalon*larve).

etsteds paa 30aarige Fyr. Dens Udvikling er toaarig og Gal= len voxer stadig under Udviklingen. De opdages let paa Af= stand, da de skinne tydelig frem ved deres hvide Farve.

Sommerfuglen er 7 à 8" i Vingefang. Grundfarven er brun med graa Tverbaand paa Vingerne. Larven er 5" lang, gulbrun, besat med mørke Borter.

Et Exempel paa, at Insekter ikke altid, som ofte paastaaes, holde sig til sygelige Træer, har dette Foraar givet, idet Hr. Fabrikejer Chr. Dremsen til Strandmøllen af Weymuthsfyr fra Geel Skov ved Kjøbenhavn, og jeg af samme Træart fra en Plantage mellem Aalborg og Hobro, har klækket en Snudebille, *Pissodes pini*, der har angrebet Træet ganske frisk.

Hr. Dremsen, der ved Udflækning af Insekter i en lang Aarrække har givet værdifulde Oplysninger om den danske In= sektifauna, havde optaget flere Stammer med Larverne i sit Klækkhus, og om Opdagelsen af dette Angreb i Skovene har han meddelt mig følgende: „Af Forstraad Ulrich blev mig meddelt, at en Bestand af ældre 20—30aarig Weymuthsfyr i Geel Skov, var slemt medtagen, saa at alt en Del af dem vare henrygnede og huggede. Jeg fandt disse Træer i en prægtig Væxt, sunde og stærke; men pludselig viser der sig et saa stærkt Harpix=Flod paa Stammen, som jeg aldrig har seet før. Jeg fik en halv Snes Stammer bragt i mit Klækkhus og finder da, at Ophavsmanden til dette voldsomme Flod er en Snudebille=Larve, som, forunderlig nok, arbejder i det sunde, friske Træ, ikke under Barken, men i selve Beddet, og som synes aldeles ikke at generes af Harpixen, som ellers er Aaletræernes Bærn mod skadelige Insekter.“ Denne Snude= bille har viist sig at være *Pissodes pini*.

De Træer, jeg fandt, som ovenfor omtalt, vare lige= ledes friske, dog ikke fri for lidt Tøptørhed, men da jeg ikke tidligere har kjendt Plantagen der, er det muligt, at tidligere Angreb have bevirket denne Tørhed. Der var nemlig Spor af, at det ikke var det første Aar, Snudebillen huserede der. For= øvrigt havde den arbejdet paa samme Maade som i Geel

Stov. Paa de Træer, jeg iagttog, kunde det sees udenpaa Barken, hvor de fleste Larver vare tilstede. Barken var nemlig paa saadanne Steder rødlig og unaturlig glinsende. Snudebilleens Fjnhuller ere runde og som studte med smaa Harehagl.

Insektet udkom i mit Klættehus i Slutningen af Juli i saadan Mængde, at der paa et Stykke Stamme af $\frac{3}{4}$ Alens Længde udkom 36 Exemplarer.

Pissodes pini *) er 4''' lang, rødlig og mørkebrun, bedækket med gule Haarstjæl, som danne flere Pletter og Streger; navnlig findes paa Forryggen to langagtige Pletter, og paa Dækvingerne 2 Tverbaand.

Den ligner meget en anden Snudebille af samme Slægt, *Pissodes notatus*, men denne er mindre, ikke saa rødlig, med 2 lysere, hvidlige, bredere Tverbaand over Dækvingerne og uden de lange Pletter paa Forryggen.

Deres Levemaade er temmelig ens. De stude baade ved som Larver at bore i Stammer, endog paa unge Planter, og ved som Insekter at bore og grave dybe Saar omkring Grenene, og de ere derfor meget skadelige.**) Ikke mindre farlige ved de Saar, de bibringe unge Planter, ere to andre Snudebiller, *Hyllobius abietis* og *Chneorrhinus coryli*. De ere begge meget almindelige. Den første falder lettere i Dje ved sin Størrelse og mørke Farve.

H. abietis er begbrun med gulgraa Haarstjæl, der paa Forryggen danne gule Pletter paa Siderne og paa Dækvingerne

*) I den danske Oversættelse af Holmgrens omtalte Bært findes Pag. 89 en Afbildning af Insekt, Puppe og Larve, hvorunder staaer *Pissodes abietis* (synonymt med *P. pini*) men denne Afbildning fremstiller ikke *P. abietis* men *P. notatus*, ligesom Texten ogsaa passer paa *P. notatus* og ikke som anført paa *P. abietis*. I Originalen findes Fejlen ikke.

**) I det omtalte Bært af Holmgren findes en Afbildning (i Originalen Pag. 94, i Oversættelsen Pag. 84) i Texten til *Hyllobius pini*, men det er Larvegange og Puppehuler af *P. notatus*.

4—5 afbrudte, gule Baand, grovt punkteret. Mine Exemplarer variere fra 4—8" i Længde. Afflidte Exemplarer kunne være helt brune uden Tegning.

Chn. coryli er 1—2" lang, kort og bred, hvælvet, med afvejlende graa, brune og hvide Haarstjæl. Ved Afflidning bliver den helt mørk.

Den mærkeligste Skade, jeg har seet anrettet af disse Biller, er paa nye Kulturer, der ere udførte paa Hugstflader. De aflægge Æg i Stødene, saalænge disse endnu ere friske, og de deraf udviklede Insekter gaa da strax over paa Planterne. De æde store Huller omkring Grenene og Stammerne, og naaer et saadant Saar helt rundt, har det Døden til Følge. Paa Randbøl Distrikt, hvor der i det Hele taget holdes et vaagent Øje med Insektangreb, ryddes enten Stødene, eller hvis dette ikke kan betale sig, ventes med Kulturerne til det næste Aar, naar Stødene ere saa tørre, at Billerne ikke benytte dem mere. Desuden er der anbragt Stärkasser omkring i Plantagerne. At disse Fugle gjøre Gavn sees bl. A. af en Meddelelse i „Forst- und Jagdzeitung“ 1858, om hvorledes Stærer, der beboede saadanne Kasser i Nærheden af nye Kulturer, fodrede deres Unger med Snudebiller i den Grad, at man ved Underfølgelse fandt Ungernes Maver fuldstoppede med dem.

De her nævnte Midler ere sikkert de radikaleste, men ved Siden heraf kan man med Held anvende „Fangtræer“, „Fanggrave“ etc.

De af Skovfoged Seeger konstruerede Mejselkasser ere vistnok ogsaa meget at anbefale.

Til Slutning skal jeg blot anføre, at den ontariske Poppel, der jo i de senere Aar anvendes saameget, og det med Rette, i Læbæster mod Best, er stærkt efterstræbt af en Træbuf, der tidligere kun er kjendt ynglende i Esp, nemlig *Saperda populnea*. Sort, tæt mørk gult kortfiltet. Antennerne sort og hvidt filtringede. Forryggens Sider og en Midtlinie tættere gul filtet. Paa Dækvingerne en Række af 3 til 5 større, tætfilte

Bletter (Schjødte *). Mine Exemplarer variere fra 4—6" I Klækehuset udkom de fra 20—25de Juni.

Hvor Larven sidder i en Gren eller tynd Stamme, svulmer denne op til en Svulst af en Baldnøds Størrelse og gjerne sidde to, tre eller flere over hinanden. Flækker man en saadan Svulst, finder man den hvidgule Larve derinde. Den er lidt fladtrykt med et bredt Forbryststykke, hvori en Del af Hovedet er indstedet **) Den voksne Larves Længde er c. 8". Dens Udvikling er toaarig.

Da den forhindrer dette udmærkede Lætrae fra at faa en smuk og kraftig Væxt, er den meget skadelig. Det eneste Middel derimod er jo det at samle Insektet i Flyvetiden. I det Mindre lod det sig vel overkomme, idet man bankede de unge Træer med en Stok over en hvid Skjærm; de rystes nemlig let ned ved en pludselig Bevægelse. Sidder Larven i en Gren, bør man skjære denne af og brænde den.

Aalskøe pr. Stodborghus.

N. Frig,
Forstkandidat.

*) Naturhistorisk Tidsskrift (3die Række 2det Bind 3die Hefte) udgivet af Prof. Schjødte.

**) Dette Forhold ved Bygningen hos vedborende Larver, har Professor Schjødte først gjort opmærksom paa og forklaret Grunden til i „Danmarks Buprestes og Elateres“ (Naturh. Tidsskrift 3die Række 3die Bind.)